

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **A fűszerporos csel**

1. Fegyveresek a gázlónál

Mirella

A szekér kerekei halkan nyikorogva vágtak bele a gázló felé vezető saras nyomvonalba. A hűvös pára még gomolygott a patak felszíne felett, mikor Borda hirtelen szorosabbra fogta a gyeplőt, s feszülten a távolba mutatott.

– Lovasok a gázlónál – mormolta fojtott, szaggatott hangon. – Nem jobbágyok.

Mirella szíve hevesebben vert a közeledő patkózaj hallatán, de egyetlen gyors, megszokott mozdulattal elsimította a bak előtti vastag gyapjútakarót. Csupán egyetlen centire állt a sarka a rejtett rekesz titkos nyitójától; a Garai-félék alól elcsent leleplező lajstromok szorosan, háborítatlanul pihentek a duplafenék sötétjében.

– Csak nyugalom, Borda – suttogta feszülten, míg arcára máris felültette a megszokott, ártatlan vándoráros mosolyt. – Ha a tisztartó hajdúi azok, majd megédesítjük a szájukat valami huncut mesével.

A patak sekély vizébe gázoló kerekek felcsapták a kávészínű habot. A túlparti fűzfák alól három sötét köpenyes alak léptetett elő, egyenest a szekér felé tartva. Borda keze megfeszült a bakra készített furkósbot markolatán, miközben Mirella igazított egyet a kendőjén, felkészülve a küszöbön álló veszélyes találkozásra.

2. A fűszerporos csel

Mirella

A három köpenyes hajdú gyanakvóan léptetett közelebb, kardjuk hüvelye fémesen koccant a nyeregkáposztán. Mirella nem teketóriázott: amint a vezető ló eléjük ért, már penderült is fel a bakon, kezében a kis sárgaréz szelencével.

– Jó napot, vitéz urak! Csak a legfinomabb keleti fűszerpor van itt, egyetlen szippantás elúzi a fejfájást! – csicseregte ártatlan arccal, s mielőtt a hajdú rákiálthatott volna, pattintotta is fel a fedelét.

Egyetlen finom, mégis határozott mozdulattal a közeledő tisztartó embere felé lendítette a maró hatású, erős borsos-fűszeres por felhőjét. A finom szemcsék szétterjedtek a hűvös párában. Az első vitéz nyomban tüsszögve, könnyezve kapott a szeméhez, a lova megbokrosodott a szúrós szagtól, s hátrafelé táncolva magával

rántotta a másik két lovast is.

- Utat nekünk! - mordult fel Borda fojtott hangon, s a gyeplőt megrántva a szekeret az örvénylő patakmedren át egyenest a túlparti szűk vízmosás felé kormányozta. A kerekek mélyen belevágtak a habzó vízbe, de a fáradhatatlan lovak átvonták a terhet a sodráson.

A meglepett hajdúk káromkodása és vakodó tüsszögése elhalkult mögöttük, ám ez megnyugvást nem hozott. A szekér döccenve gördült be a fák közé kanyargó, sötét horhosba. A magas partfalak között a félhomály azonnal körbezárta őket, s a sűrűben újabb baljós árnyak mozdultak meg a szürkületben.